

“Věčnost” růžových brýlí

Posedět při víně, červeném
Jak malebné...
Noc osvětluje světlo měsíce,
a ten vrhá odlesk na rudou barvu oné láhve
Té, jejíž nápoj noblesou je na výši

On a já, ruce se mi vzrušením chvějí
Nevěřicně hledím mu do očí,
Krásné oči plné pocitů lesknou se
a mé září zrovna tak,
Nyní vše jak ztracené, čas stojí na místě

Jediný kus korkové zátky,
usazen hluboko v hrdle tuší,
čeká až vyklouzne v taneční rotaci
Pár otoček a hledí na svět
Jak veliký je, ba temný v čase večerním

krásné v tu chvíli, ten moment
Zhluboka nadechnout se a uklidnit to chvění,
jak stojíme tam vstříc noci v tichu
Dva pohledy v jeden náhle splynou
naklání se a v cosi schyluje se

Skleničky nyní plní se a zevnitř krvácí,
nikoli krev co vlévá se do těla
Portugal modrý v červeném kabátě
a sklenky plné záhy se zvedají
Prohlédnout, ovonět a ke rtům s jemností

Políbek nádherný, snad kdyby neskončil
Co se tu děje? Co se to stalo?
Ten muž náhle sevře mě a nepouští
Topím se v tom pohledu a není co bych si přála víc
Oba teď stojíme pospolu, noci vstříc osudu

Ve sklenkách ubývá a radost graduje,
zpívá se, tancuje...
Snad ať to nekončí, ať nikdy nesvítá
Mysl má v opojení vína, věří a jen si vše užívá
Veršuje, maluje jak tu noc v sametu bázlivě miluje

Láska je krásná věc, nekončí, nezmírá
Já hledím na svého muže, nocí i dnem, jak šťastná za něj v tu chvíli jsem
A ve snu po tváři hladím ho a ve vlasech vískám
Jak naivně věřím že nic se nezkaží, den po dni
Šťastná jak nebe bez mráčku

Zbytek na dně, láhev prázdná je
Téměř... poslední služba před konečným verdiktem
Veselí nekončí, přeci jen naděje zůstává
Leč malé tušení... že věčně nic netrvá
Konečný nalití, poslední básnění tohoto večera

Fronta mění se, střídavě oblačno
Za ruce běžíme a hledáme ony sluneční paprsky,
úkryty před mraky, před deštěm
A přec ho miluji, ve snu maluji budoucnost bez vrásky
Spolu škádlíme se, jak malí zamilovaní školáci

S poslední slokou pak zábava opadá
Bez vína, bez hudby...
Déšť bubnuje a přináší prozření
Prázdná láhev, co svítila k večeru teď bije půlnoci
Večer schyluje se ke konci

Idea o štěstí bez hranic láká mě
Pak den za dnem do slunných dnů,
ve znamení lásky, vstupuje tma
Nakoukne, odejde...jak kdyby čekala
Vyčkávala, kdy přijde její chvíle

Nohy motají se a hlava probouzí, třeští mě... bolí
Boty i kabát promočené deštěm
Zábava končí, kde zní ta hudba? Kde je ten smích?
Najednou jak kdyby nebylo... jen opojný okamžik
Pravda zítřku čeká a těší se na facku vystřízlivění

Ze světla lásky těch prvních měsíců
Zčistajasna jak kdyby zhaslo, praskla žárovka
To, co číhalo za rohem, nyní vévodí všemu s patřičnou přesností
Já hloupá myslela...nečekala
Láska bez chmur, pche...

Ráno bolavé, sedím a přemítám
Jak mohla jsem čekat, že obelstím čas, ovládnou večer

Jedna láhev, dvě, tři... každá skončila by
Nyní pár dnů v tom šedivém světě a pak?
Třeba snad pro večer další, věřit zas, básnit a bez hranic výt.

Copak vztah bez kazu, nehraji divadlo
Jednou přec snad se vše vyčasí a nebe bez mráčku k úsměvu povede
Já zas vedle něj po ránu či k večeru
Znovu ti školáci z dřívějších časů, bez chmur lehávat pospolu,
A k polibku prsty vzájemně vjíždět si do vlasů